Poglavlje 1

Kad biram ljubavnika, uvijek se pobrinem da se oboje složimo s uvjetima naše veze, kako kasnije ne bi bilo nikakvog žaljenja.

– Anonimna autorica, Memoari jedne ljubavnice

London, jesen, 1815.

PONEKAD JE IMATI polubraću vraška gnjavaža.

Gavin Byrne mrštio se na obojicu. Mrštio se na najmlađeg od polubraće – Alexandera Blacka, grofa od Iversleyja. Blackova je majka pričekala da on postane punoljetan kako bi mu rekla da mu je pravi otac princ od Walesa. Mrštio se i na Marcusa Northa, vikonta Drakera, koga je društvo zbog krupne pojave i skandalozne prošlosti još uvijek zvalo Zmajski vikont. Draker je pak svoga oca poznavao čitavog života i nije to smatrao nekom srećom.

Sada su se sva trojica nalazila u Drakerovoj radnoj sobi. A Draker je bio taj koji je stajao iza te bezumne gluposti.

„Vi od mene želite *što?"* procijedi Gavin.

Draker i Iversley se pogledaju. „Možda naš stariji brat gubi sluh", reče Marcus.

Iversley se tiho zasmijulji. „Možda, sad kad je zašao u kasne godine."

Gavin zakoluta očima. „Ja bih vas balavce mogao nalupati i s rukom vezanom na leđima. A ako mislite da ćete me isprovocirati

da to učinim time što ćete mi povrijediti taštinu, očito ste zaboravili s kim imate posla. Ja sam manipulirao ljudima prije nego što su vama dlake narasle na jajima." Premda je trebao posumnjati da nešto kuhaju kad ga je Draker zamolio da dođe ranije na večeru. Gavin s bratova stola izabere vrhunsku cigaru iz kutije od fine hrastovine. „Zašto bih, dovraga, ja želio učiniti uslugu Prinnyju?"

„Za nagradu, naravno", reče Draker. „Prinny ti nudi titulu baruna."

Zanemarivši naglo ubrzanje otkucaja srca, Gavin zapali cigaru. Titula ne bi nimalo ublažila ni nadoknadila činjenicu da su ga prvih dvadeset godina života u lice, a posljednjih petnaest godina iza leđa, nazivali Kopile Byrne. Neće to moći izbrisati stigmu koju je nosio kao Prinnyjevo nepriznato kopile. Usput, on je već posjedovao sve što mu je trebalo. Njegov klub za gospodu učinio ga je imućnim iznad najoptimističnijih očekivanja, žena mu u postelji nikad nije nedostajalo, a prijatelji su mu bili vikonti, grofovi i vojvode.

Hajde dobro, možda ti prijatelji nisu bili trajni, a više ih je zanimala njegova pamet nego njegova dobrobit. I možda je ponekad bio bolno svjestan te nevidljive crte nezakonitosti koja ga je odvajala od njih, unatoč njegovoj kraljevskoj krvi. Ali to njemu nije ništa značilo. „Zašto bi mene bilo briga za titulu baruna?"

„Ako te nije briga zbog samog sebe", reče Iversley, „razmisli ipak o svojoj budućoj djeci. Tvoj prvi zakoniti sin naslijedio bi tu titulu."

Gavin podrugljivo zastenje. „To mi nije nikakav mamac. Jer se ne kanim oženiti niti postati ocem 'zakonitog sina'. Bude li sreće, neću biti ocem nikakve djece."

„Onda razmisli o ovome." Draker ga znakovito pogleda. „Titule u parlamentu proglašava sam Namjesnik. To je najbliže priznanju da si Prinnyjev sin od svih mogućih situacija."

E, to ga je već zaintrigiralo. Zamisao da će Prinny biti prisiljen javno dodijeliti titulu kopiletu kojeg se godinama odricao bila je

nevjerojatno privlačna. Iako je to bio samo djelić onoga što je želio od tog čovjeka. „On je na to pristao?"

„Jest, pristao je", reče Draker.

Gavin povuče dim iz cigare. „To ne znači da se neće predomisliti."

„Neće se predomisliti", uporan je bio Iversley.

„Ne bi mu bilo prvi put." Njegova su braća znala što je Prinny učinio Gavinovoj majci.

„Ja ću se pobrinuti da održi riječ", reče Draker.

„Ah, da", ironično reče Gavin. „Sad kad ste ti i tvoj otac tako veliki prijatelji, ti misliš da imaš nekakav utjecaj na njega."

Draker zareži. „Mi nikad nećemo biti prijatelji, ali služi mu na čast što žali zbog svojih djela. I da, ja imam određeni utjecaj na njega."

Gavin odmahne glavom. „Kažem vam ja, momci, vas dvojica ste postali obični mlakonje. Otkad ste se smirili sa svojim zgodnim ženicama, promatrate svijet kroz maglicu sentimentalnih bedastoća."

Začuvši kako mu se u glas uvlači tračak ljubomore, nemilosrdno ga otjera. On nije zavidio svojoj braći na njihovim sretnim brakovima. On je volio svoj život – volio je biti sam svoj čovjek, volio je svoje jednostavne, nezahtjevne veze s udanim ženama koje bi mu se povremeno obratile za nekoliko sati grješnog zadovoljstva. Volio je zapravo činjenicu što je sam i što nema korijena.

Gavin namršti čelo. „Onda, što to ja moram učiniti da dobijem tu sumnjivu nagradu?"

Iversleyju lakne. „Ma sitnicu, zapravo. Treba uvjeriti lorda Stokelyja da pozove jednu udovicu na godišnju kućnu zabavu koju priređuje za svoje prijatelje kockare."

„Kako ti znaš za to?" upita Gavin.

„Prinny ima svoje špijune", ubaci se Draker.

Gavin strese pepeo s cigare u limenu kutiju koja je Drakeru služila kao pepeljara. „Pretpostavljam da je ta žena jedna od tih špijuna? Ili jedna od Prinnyjevih ljubavnica?"

Iversley odmahne glavom. „Ona ni u kom slučaju nije njegova ljubavnica. A pretpostavljam, budući da sam je upoznao, da nije ni špijunka."

„Stokely je jako izbirljiv kad su njegovi gosti u pitanju. Oni moraju biti vješti igrači vista i osjećati se udobno u raskalašenoj atmosferi, a naravno, moraju biti i diskretni. Odgovara li ona tome?"

Draker ga zbunjeno pogleda. „Siguran sam da može biti diskretna pod određenim okolnostima. I pretpostavljam da se može pretvarati da nema ništa protiv raskalašenosti, ali nemam pojma je li lady Haversham vješta igračica...

„Čekaj malo – Markiza od Havershama? Vi želite da Stokely nju pozove? Zar ste sišli s uma?"

Ova reakcija uhvati Drakera nespremnog. „Nije ona kao one tvoje prosječne markize", branio se Draker. „Ona je kći generala Lyona."

„To je vjerojatno razlog zašto mi je vražja cura prije godinu dana skoro raznijela glavu", reče Gavin. Draker zbunjeno zatrepće. „Ti si je upoznao?"

„Ako bi se to moglo tako nazvati." Odmah mu se u glavi pojavi slika male, crnokose djevojke s jako velikom puškom. „Otišao sam razgovarati s njezinim mužem na njegovom imanju o ogromnom dugu koji je napravio u Plavom labudu, a ona mi je metkom prosvirala kabriolet – da ne spominjem i šešir."

Iversley priguši smijeh. „To znači da joj se nisi svidio na prvi pogled, kao ostalim damama u društvu?"

Gavin ga pogleda ispod oka. „Očito se draga lady Haversham nije slagala s kockanjem svoga muža. Punila je pušku u trenutku kad se lord Haversham pojavio na vratima i potjerao je unutra. Da nije bilo tako, vjerojatno bi mi sada nedostajao ključni dio anatomije."

On odmahne glavom. „Ta furija se nikako ne može uklopiti u Stokelyjevo društvo, čak i da je on pozove. Ona se naravno protivi

kockanju, a vjerojatno i raskalašenosti." Gavin se namršti. „Pretpostavljam da vam nije ispričala o našem katastrofalnom upoznavanju?"

„Nije", prizna Draker. „A ako je ono bilo tako katastrofalno, zašto je onda izabrala baš tvoje ime na popisu gostiju koji je Prinny uspio nabaviti?"

„Vjerojatno mi se želi dovoljno približiti da me ovoga puta ne promaši", reče Gavin. „Sad kad je Haversham mrtav, ona želi izravnati stare račune. A kako je on uopće umro? Je li i njega upucala?

„Ni slično tome."

„Čujte, ja ga nisam ubio, ako se o tome radi. On mi je isplatio sav dug pa ja uistinu nisam imao razloga željeti njegovu smrt."

„Ona to zna. Usput, pao je s konja i tako poginuo." Draker si natoči malo konjaka. „A to kako je on umro nema nikakve veze s ovim."

„Ali vi ne znate što ima", primijeti Gavin.

„Prinny ne želi reći pa ćeš ga sam morati pitati." Pogledavši lukavo svog polubrata, doda: „Osim ako se previše bojiš te žene da bi razgovarao s njom."

Gavin uzdahne. Još jedan pokušaj da ga nagovore tako što će mu povrijediti ponos. Zar Draker još nije shvatio kako je Gavinu lako prozreti takve smicalice? „Pustit ću je da mi kaže što ima za reći. Ali bolje joj je da na sastanak dođe nenaoružana."

Iversley se zlokobno nasmiješi Drakeru. „Što kažeš, Drakeru, hoćeš li ti pretražiti lady Haversham ili ću to ja učiniti?"

„Ona je ovdje?" zareži Gavin. „Zar si ti sišao s uma? Pustio si je u svoju kuću, u blizinu svoje žene i sina? Jesi li barem prvo zaključao sve ormare s oružjem?"

Draker se namršti. „Morali smo srediti sastanak između tebe i nje tako da to nikome ne bude sumnjivo. I zato ste oboje pozvani k meni na večeru. Ali ona ne može biti tako strašna kao što ti tvrdiš. Naše žene kažu da je savršeno draga, iako pomalo... ovaj..."

„Luda?"

„Izravna."

„Dakle tako ti to nazivaš", promrmlja Gavin. „Dobro, idite po tu žensku. Nakon što čujem zašto me u sve to želi uplesti, razmislit ću o vašem prijedlogu."

Draker kimne i izađe iz sobe s Iversleyjem. Nije prošla ni minuta, a lady Haversham, glavom i bradom, umaršira u sobu. Izbliza je bila ljepša nego što se sjećao, unatoč odbojnoj crnini koju je odjenula i ružnoj frizuri. Taj vatreni djevojčurak s prodornim zelenim očima i drskim nosićem izgledao je također prilično opasno za ženu koja mu je dosezala tek do brade.

On ugasi cigaru, iako mu nije bilo jasno zašto se uopće trudi pred njom. Unatoč njezinoj tituli, lady Haversham nije bila dama. Ona je bila vojnik u suknji.

„Dobra večer, gospodine Byrne." Ona ispruži ruku u crnoj rukavici hrabro kao što bi to učinio muškarac. Gavin je čvrsto primi za ruku, a zatim je nevjerojatno brzo okrene da bi je mogao obuhvatiti jednom rukom oko struka, dok je drugom klizio niz njezinu uštirkanu vunenu opravu. Ona se počne otimati. „Koga to vraga..."

„Budite mirni", zareži on. „Provjeravam jeste li možda sakrili pištolj u neki od džepova."

„O, za Boga miloga", promrmlja ona, ali se prestane otimati. Nakon što je neko vrijeme trpjela uvredljivo pipkanje, prasne: „Pištolj mi je u torbici koja se nalazi u salonu lorda Drakera. Dobro?"

Ova žena je bila hodajuća oružarnica. „Dobro." On je pusti, ali ne zato što je ona to zatražila, već zato što ga je nekako perverzno uzbudilo milovanje te sitne, ali iznenađujuće ženstvene figure. Međutim, nije želio da ona to primijeti, jer ta je ženska bila sposobna otkinuti nekome muškost samo zato što joj je tako došlo. Ona se okrene prema njemu i prekriži ruke na prsima. „Onda? Hoćete li mi pomoći?"

Evo je opet. Odmah puca ravno u glavu. „Zašto ja?" usprotivi se. „Zadnji put kad smo se sreli niste baš bili impresionirani mojom umješnošću."

Lagani joj se smiješak pojavi na usnama. „Mislite na to što sam skoro propucala vašu umješnost. Pretpostavljam da bih se trebala ispričati za to."

„To bi za početak bilo dobro."

Ona podigne bradu. „Ja sam samo pokušavala spasiti Philipa od sigurne propasti."

„Propasti?! Pa vaš muž je s lakoćom otplatio svoj dug."

Na licu joj se na časak pojavi neki tužni, umorni izraz. „Da, jest. On je novac nabavio prodavši lordu Stokelyju nešto što pripada mojoj obitelji."

Odjednom je sve imalo više smisla. „Zato vi želite pozivnicu na Stokelyjevu kućnu zabavu. Da biste se ponovno dočepali svog vlasništva. Ili, točnije, da biste ga ukrali."

„Kad bih ga mogla otkupiti, učinila bih to, ali ga lord Stokely odbija prodati."

„Ponudili ste mu?"

„Njegova Visost mu je ponudila." Kad je Gavin pogleda ispod oka, ona žurno doda: „Na račun moje obitelji, naravno."

Nema šanse. Prinny nije bio nimalo poznat po filantropiji. Što god to vlasništvo bilo, Prinny je očito bio životno zainteresiran za to. Inače nikako ne bi Gavinu ponudio titulu baruna da se dočepa toga.

„Kako ste tako sigurni da se to nalazi na Stokelyjevom imanju? On ima i gradsku rezidenciju. Možda to čuva u sefu u nekoj banci."

„On to ne bi držao daleko od sebe. Uostalom, u njegovoj gradskoj rezidenciji živi tek nekoliko slugu i u nju bi bilo lako provaliti. Ne bi on toliko riskirao."

„A vi mislite da bi on riskirao pozvati vas na svoju zabavu znajući da posjeduje nešto što vam ne želi prodati."

„On ne zna da ja znam da on to ima."

„Oprostite, molim vas?"

„Moj muž je rekao lordu Stokelyju da je to dobio od moga oca, ali otac je to zapravo dao meni, a Philip je to ukrao bez mog znanja.

Ja nisam imala pojma da mi to nedostaje dok lord Stokely nije o tome pisao Njegovoj Visosti pa me princ odmah pozvao u London na sastanak."

„Zašto bi, za ime Božje, Stokely pisao Njegovoj Visosti?"

Ona trepne, shvativši da je previše otkrila. „Ja... nemam pojma."

Lažljivica. No u ovom času nije želio potezati to pitanje. „A kakve ja veze imam s tom zbrkom?"

Ona ga pogleda ispod oka.

„Aha, vi ste odlučili da vam ja trebam pomoći ukrasti vaše vlasništvo zato što ga je vaš muž prodao da meni plati dug."

„Da se nije kockao s vama..."

„Kockao bi se s nekim drugim. Lady Haversham, ovisnost vašeg pokojnog supruga o kartanju nije moja briga."

„Trebala sam znati da čovjek poput vas nema savjesti."

„Da, trebali ste." Kad ga je prostrijelila pogledom, on doda. „To je sve ionako vrlo upitno. Vrlo je mala šansa da bih vam ja mogao pomoći čak i da to želim."

„Kako to mislite?"

On se gorko nasmije. „Stokely poziva na svoje zabave samo određeni tip osoba, a vi niste taj tip."

„Zato što nisam kockar."

„Zato što niste određena vrsta kockara." Gavin zapali novu cigaru i povuče dugi dim. „Međutim, ja bih mogao razmisliti o tome da vam izbavim to vaše vlasništvo..."

„Ne", reče ona odrješito. „Ja ga moram sama izbaviti."

Što bi, dovraga, moglo biti to njezino misteriozno vlasništvo? „Barem mi recite što to želite ukrasti i zašto."

Ona se ukoči. „To ne mogu. A ukoliko budete inzistirali na tome, morat ću zamoliti nekog drugog da mi pomogne."

„Odlično. No ako vas ja ne mogu ubaciti na tu zabavu, nitko drugi ne može."

Na njezinom se lijepom licu pojavi izraz krajnje nevjerice. „Zar vam nisu rekli da ćete za to dobiti titulu baruna?"

„Meni jako dobro ide i bez te titule, hvala vam na pitanju, pa mi to baš i nije neki poticaj."

„A kad bih vam rekla da ćete pomažući meni učiniti veliku uslugu svojoj domovini?"

On se nasmije. „To mi je još manji poticaj. Što je moja domovina u mom životu učinila za mene da bih ja zbog nje bilo što riskirao?"

Sad je već djelovala strahovito ogorčeno. „Vama to uopće ne bi bila nikakva gnjavaža, ni opasnost. Vi samo morate uvjeriti lorda Stokelyja da me pozove na svoju zabavu. Samo mu recite da sam ja vaša partnerica za vist, ili nešto slično."

„Znate li vi uopće dobro igrati vist?"

Ona isturi bradu. „Znam prilično dobro."

Ženska opet laže. I to loše. „Stokely je inače moj partner." Gavin povuče dugačak dim cigare. „Usput, te njegove kućne zabave uvijek posjećuje prilično skandalozno društvo – zgranut će vas ponašanje njegovih prijatelja."

„Mene nije tako lako zgranuti. Prisjetite se, ja sam dugo živjela u inozemstvu. Vidjela sam mnogo više od prosječne Engleskinje."

On bi se kladio da nikad u životu nije vidjela ništa slično Stokelyjevim zabavama. „U svakom slučaju, to se ne može izvesti. Stokely poziva dugogodišnje kockare čiji način igre dobro poznaje."

Ona se namršti. „Ima na popisu uzvanika još ljudi koji ne odgovaraju tom opisu – poput kapetana Jonesa."

„Istina, ali njegova ljubavnica, lady Hungate, odgovara tom opisu. Baš zato će ondje biti i lord Hungate i njegova ljubavnica. Pozivnicu za Stokelyjevu zabavu možete dobiti samo ako ste ozbiljan igrač ili igračica, ljubavnica ili ljubavnik, ili suprug ili supruga nekoga tko je ozbiljan i vješt igrač.

Lice joj se razvedri. „Zašto to odmah niste rekli? Možete me pozvati kao svoju ljubavnicu!"

On se zapilji u nju. Malo je ljudi njega uspjelo zbuniti, a ova naprasita lady Haversham to je učinila već dvaput. Ovako nevjero-

jatnu ponudu nije dobio nikada u životu. A ni ovako nevjerojatno intrigantnu.

On je polako premjeri pogledom, zaustavivši se na njezinim bujnim grudima i mjestom gdje je ružna crna tkanina skrivala nešto što njegovom pozornom oku nije promaklo: vitki struk i dražesnu oblu stražnjicu.

Kad se ona zarumenjela, on se zamalo naglas nasmijao. Ova je žena zračila nevinošću, pa koji joj je onda vrag da mu se tako ponudila?

Skrenuvši pogled s njegovog napadnog pogleda, reče: „Nadam se da već niste najavili svoju ljubavnicu. Znam da ste vi i lady Jenner...”

„Više nismo.” On ugasi cigaru. „Trenutno nemam ljubavnice. Ali ne mislite valjda ozbiljno.”

„Zašto ne? Znam da nisam vrsta žene koje vi obično...”

„Mislite na onu vrstu koja obično ne puca na mene?”

Ona se namršti. „Mislim na visoke, vitke plavuše, na one besramne žene koje navodno vise na vama na svakom društvenom događaju.”

„Čini mi se da vi znate znatno više o meni nego ja o vama.”

„Vaša sklonost određenom tipu žena je legendarna. Ja ne mogu promijeniti svoju visinu i ten – ili činjenicu da do onoga što želim dolazim oslanjajući se na svoj mozak, a ne na svoje poprsje – no vjerujem da uz malo poduke mogu biti dovoljno uvjerljiva ljubavnica.”

„Neće vama trebati samo poduka.” Iznenadivši je, on zgrabi sumorni crni čipkasti šal zataknut u prslučić njezine oprave, povuče ga i skine s nje. „Kao prvo, morate se odmah riješiti ove odvratne crnine. Nitko neće povjerovati da bih ja bio sa ženom koja se odijeva poput vrane.”

Ona ga prkosno prostrijeli pogledom. „Pretpostavljam da očekujete i da odrežem kosu koja je znatno preduga za trenutnu modu i gnjavim se s kovrčanjem u one glupe uvojke...”

„Ne, ništa tako drastično.” On je volio dugu kosu i jedva je čekao rasplesti njezinu. „Ali bilo bi dobro kad biste angažirali osobnu sluškinju koja bi vam pomogla oko te kose.”

Ona se ukoči. „Ja *imam* osobnu sluškinju. Samo ona baš nije vješta s kosom.”

„Osobna sluškinja jedne dame koja nije vješta s kosom. Zanimljivo.” On pomiluje prstom previsoki dekolte njezina prsluka. Njezina lijepo ispunjenog prsluka. „Pretpostavljam da je ona također odgovorna za ove vaše čedne oprave.”

Ona mu odgurne ruku. „Mogu nabaviti modernije oprave ako je to nužno.”

Na usnama mu se pojavi samozadovoljni smiješak. „Ah, ali možete li naučiti tolerirati moje lascivne dodire?”

„Uvjeravam vas da dovoljno dobro mogu odigrati ulogu zaljubljene žene. To ne može biti tako teško.”

Smiješak mu nestane s lica. „Zar se vi to kanite *pretvarati* da ste moja ljubavnica?”

Ona zatrepće. „Naravno. Zar ste očekivali nešto drugo?”

Gavina iznenadi silina razočaranja koje ga je na trenutak obuzelo. „Ako ste voljni riskirati skandal pretvarajući se da ste moja ljubavnica, zar ne bi bilo bolje kad biste mi uistinu postali ljubavnicom?”

Izgledalo je da ju je od same pomisli na to uhvatila panika. „Zašto bih ja to željela?”

„Iz očitih razloga – odlične zabave, društva... užitka. Vi više ne morate štititi svoju čednost. Udovice mogu raditi što im se prohtije.”

Baš ga je zanimalo koliko je daleko spremna ići kako bi vratila svoje ‘vlasništvo’? On se nagne bliže i uhvati dašak njezina mirisa – egzotičnog, nepoznatog. Taj je miris bio više intrigantan nego sladak. Nevjerojatno. Čovjek bi očekivao da se ova cura kupa u lužini. Ali taj kratki uvid u nju kao pravu ženu dodatno ga je zaintrigirao.

„Kad biste mi postali ljubavnicom, možda bi to bilo ono što bi me potaklo da vam pomognem", reče on svojim najzavodljivijim šaptom.

Na njegovo iznenađenje, ona prasne u smijeh. „Ja se vama čak ni ne sviđam."

„Ne sviđate mi se kad pucate na mene." On joj prstom pomiluje bradu i sa zadovoljstvom primijeti da joj se disanje ubrzalo. „Ali kad biste tu svoju žestoku energiju usredotočili na pružanje užitka muškarcu u postelji..."

„Kao da ja imam pojma o tome." Ona odmakne njegovu ruku i ponovno se nasmije, no ovaj put se u tom smijehu čula i neka napetost. „Ja sam jedna ugledna žena, za Boga miloga."

„Moje ljubavnice su obično ugledne žene. To ne znači da ne smiju uživati u spavaćoj sobi."

Činilo se da joj je odjednom cijela priča prestala biti zabavnom. „Mogu li biti iskrena, gospodine Byrne?"

On zatomi smiješak. „A kad to niste bili?"

„Ja bih se ipak radije pretvarala da sam vam ljubavnica, ako nemate ništa protiv."

„Ah, ali ja ne trebam lažnu ljubavnicu. Mogu imati pravu kad god to poželim."

Ona ga pogleda ispod oka. „Zar vi to meni želite reći da mi nećete pomoći ukoliko vam ne postanem pravom ljubavnicom?"

„Baš to vam želim reći." Nije mu se sviđalo što ovo uopće nije bilo blef. Zamisao da bi mu lady Haversham mogla biti ljubavnicom počela mu se činiti izuzetno privlačnom.

Oprez, čovječe, upozori se. Nema ništa loše u tome što žudi za tom ženom, ali ona mu je korisna zbog tog 'vlasništva' do kojeg je Prinnyju očito toliko stalo. Kanio je iz ove situacije izvući više od titule baruna. Zadovoljit će ga samo Prinnyjevo javno priznanje da je ružno iskoristio njegovu majku.

Nema veze što bi to moglo izazvati skandal, koji si Prinny sada ne bi smio priuštiti. Gavin je želio izravnati račune. Da bi to posti-

gao, mora ga imati u šaci, a lady Haversham mu to može omogućiti. No svakako mora spriječiti da na kraju ona njega ne bi imala u šaci zbog ove njegove glupe žudnje za njom.

Ona glasno uzdahne. „Joj, dobro. Valjda mogu izdržati da legnete na mene i obavite to ako baš moram."

Ovo ga zbuni. „Legnem na vas i..."

„Uspjela sam to nekako pretrpjeti sa svojim mužem, pa mi nekoliko takvih susreta s vama neće nauditi."

Gavina uznemiri težak uzdah kojim je popratila posljednju rečenicu. Prozrela je ona njegov blef i sad mu lukavo govori točno one riječi koje će ga ohladiti od nje, pametna cura.

„Ah, ali kad biste dijelili postelju sa mnom, to bi bilo..."

„Da, da, s vama bi to bilo čisto blaženstvo. Naravno."

Njezin ga sarkazam nije nimalo zavarao. „Onda smo se dogovorili."

Ona se ukoči. „Ja ne mislim da je baš pošteno od vas zahtijevati dodatnu nagradu za vaše usluge kad vam je Njegova Visost već ponudila titulu baruna." No vidjevši kako ju je na to pogledao ispod oka, ona brzo doda: „Ali pristajem na vašu cijenu ako je to uistinu nužno."

Sad je pokušavala pristanak na njegovo zavođenje svesti na čin milosrđa. No odale su je ruke koje su joj se počele tresti – ovo je sve bila gluma. K vragu, izgleda da joj je strahovito stalo domoći se tog 'vlasništva' – a i Prinnyju. Mora je nastaviti pritiskati da vidi koliko je daleko spremna ići, no istina je bila da je u svojoj postelji želio žene koje su je bile voljne dijeliti s njim. Nije nikakav užitak odvesti u postelju ženu koja to ne želi. No pristane li na njezin plan, imat će dovoljno vremena da je obrlati. A tako će i užitak na kraju biti slađi.

Kako on nije ništa rekao, ona doda: „Hoćemo li sada zapečatiti dogovor? Vi gospoda obično volite brzu ševu, pa bih ja sad mogla odmah dignuti suknje da vi to odmah obavite prije nego što netko posumnja..."

„Dosta, gospođo, dokazali ste svoje.” Nije dokazala ono što je željela, ali moralo se priznati da ga je jako zaintrigirala. „Ali gdje ste vi to uopće čuli izraz ‘brza ševa’?”

Ona ga hladno promotri. „Većinu sam života provela u društvu vojnika. Moj otac je general, sjećate se?”

„Točno.” Zato ga je, kad ju je pritisnuo uza zid, pokušala nadmanevrirati. Ali ona nema pojma da njega ne bi mogla nadmanevrirati ni čitava vojska generalskih kćeri.

„Dobro”, reče on glatko. „Pristajem da to bude samo maškarada.” Morao je priznati da mu je ponos malo povrijeđen zbog olakšanja koje joj se vidjelo u očima kad je shvatila da ipak neće morati dijeliti njegovu postelju. „Zasad.”

„Jeste li sigurni?” upita ga drsko. „Jer ja uistinu mogu...”

„Oprezno, srce”, reče onim svojim tihim, smrtonosnim tonom koji me muškarcima jasno davao do znanja da je vrijeme za oprez. „Mudro je stati dok imate dobitne karte u rukama.” On spusti pogled na njezine usne koje su drhtale. „Tako dobre karte više nećete dobiti.”

On priđe vratima i otvori ih. „Sad budite dobra djevojčica i izađite van da muškarci mogu razgovarati. Moj sporazum s vama je uvjetan dok Njegova Visost ne pristane na neke moje uvjete. A oni se vas ne tiču.”

Iako se namrštila na njegovu uvredu, kimne i uputi se prema vratima. „Hvala vam na pomoći, gospodine Byrne.”

„Ne morate biti tako službeni. Ako se već pretvaramo da smo ljubavnici, slobodno me zovite Byrne kao i svi drugi. A nemam ništa protiv ni da me zovete ‘dragi’.”

Iz usta joj pobjegne neki zvuk koji nikako nije priličio jednoj dami. „A vi mene slobodno zovite Christabel.”

„Za Boga miloga, kako je kći jednog generala dobila takvo čudnovato ime?”

„Imala sam ja i majku, znate.” Rekavši to, ona odvažno odmaršira kroz vrata, dražesno zanjihavši svojom lijepom stražnji-

com. Vrućina ga oblije na pogrešnim mjestima, no bio je zadivljen perverznom žestinom privlačnosti koju je osjetio prema noj. Ona je imala majku, tako je ono rekla? Onda je to morala biti neka Amazonka ili vilinska kraljica ili Ikub iz pakla. Nijedna obična Engleskinja nije mogla roditi tog ženskog derviša. Tog vrckavog derviša koji je smatrao da će ga ohladiti tako što će implicirati da će vođenje ljubavi s njim biti odrađivanje dosadnog posla, ili još gore, poslovna transakcija. Ali neće to dugo biti tako. Natjerat će on udovicu Haversham da ga preklinje da je uzme, pa makar mu to bilo posljednje u životu. On je sagradio čitav imperij na vještom miješanju posla s užitkom i zato će zasad igrati njezinu igru, ali na kraju će dobiti sve – dobit će to njezino tajnovito vlasništvo, osvetit će se Prinnyju, a kao poslasticu dobit će i voljnu Christabel u svojoj postelji.

„Dakle?"

Iversleyev ga glas prene iz sanjarenja. Podigne pogled i ugleda svoju braću na vratima. Kad su ušli u sobu, on zatvori vrata za njima. „Učinit ću to."

„Sjajno", reče Draker.

„Ali imam jedan dodatni uvjet. Želim privatnu audijenciju kod Prinnyja nakon što obavim posao."

„Zašto?" upita Draker.

„Imam svoje razloge."

Draker ga znakovito pogleda, a zatim uzdahne. „Vidjet ću hoće li pristati na to."

„Bolje mu je da pristane ukoliko želi da pomognem Christabel."

„Christabel?" reče Iversley.

Nema potrebe tajiti plan pred njima. Ionako će ga vrlo brzo čuti. „Stokely će našu dragu udovicu pozvati samo kao moju ljubavnicu. Pa će mi ona to i biti."

Draker uspravi ramena i nadvije se nad njega. „Nadam se da nisi natjerao tu jadnu ženu…”

„Jesam li spomenuo da će se ona pretvarati da mi je ljubavnica? Smislili smo obmanu sličnu onoj koju ste izveli ti i Regina sa svojim lažnim udvaranjem.”

„To je možda počelo kao lažno udvaranje”, uzvrati Draker, „ali vrlo brzo je prestalo biti lažno.”

Na Gavinovim se usnama pojavi smiješak. „Točno tako.”

„Ja sam mislio da se tebi lady Haversham uopće ne sviđa”, obrecne se Draker. Gavin pomisli na Christabelino meko, oblo tijelo pritisnuto uz njegovo, na to kako joj se disanje ubrzalo kad ju je dodirnuo – na tu njezinu tvrdoglavu volju koju će on s užitkom slomiti. „Ona ti lako priraste srcu.”

Pretjerano moralni Draker se namršti, ali Iversley prasne u smijeh.

„Što je tako smiješno?” upita Gavin.

„Drakerovo lažno udvaranje na kraju je dovelo do braka”, lukavo doda Iversley. „Ili si to zaboravio?”

Kad se i Draker počeo smijuljiti, Gavin uzvrati: „Ne brini, mene brak uopće ne zanima.” Jednom, kao nezreli dvadesetdvogodišnjak, razmišljao je da se oženi. Ali Anna Bingham ga je izliječila od tih budalaština.

„Žene imaju načina da promijene muškarčevo mišljenje”, reče Iversley.

„Vrlo nevjerojatno.” Podmuklo namigivanje njegove glupe braće išlo mu je strahovito na živce. „Uostalom, čini se da je lady Haversham vrlo zadovoljna svojom trenutnom situacijom.”

Draker ga pogleda ispod oka. „I to se može promijeniti.”

„Za Boga miloga, grozan si baš kao i tvoja žena sa svojim pričama o bračnom blaženstvu i zaljubljivanju. Unatoč Regininom uvjerenju, neke neženje uistinu ne zanima ljubav.”

Katastrofa s Annom naučila ga je da postoje granice preko kojih čak ni ‘ljubav’ ne može priječi, da se njegova sklonost i žudnja za

profinjenim ženama može ugasiti samo tajnim ljubavnim aferama. Kad bi se neka ugledna žena uopće pristala udati za njega, učinila bi to samo da se dočepa njegova novca, a on nije imao nikakvu želju trpjeti takav licemjerni brak.

Uostalom, u što se više preljubničkih afera upuštao, sa sve je većim cinizmom gledao na brak, isključujući brakove svoje braće. Svaka žena koja iole vrijedi udala se radi financijske ili društvene koristi. Bi li se Katherine ili Regina udale za njegovu braću da oni nisu imali titule? Nije dalje istraživao to pitanje jer ga je ono neugodno podsjetilo na glavnu razliku između njega i njegove polubraće. Muževi njihovih majki obojicu su priznali kao svoje zakonite sinove. Gavinova majka nije imala tu šansu i zato će on biti Kopile Byrne dok živi. Osim ako ne postane barun Byrne. Ta mu se zamisao već sviđala. Pogotovo ako bi usput natjerao Prinnyja da ispravi nepravdu i učinio zagonetnu Christabel svojom ljubavnicom.

„Onda smo to riješili", reče, spreman promijeniti temu razgovora. „Ja ću srediti da Christabel bude na popisu Stokelyevih gostiju, a naš otac će mi dati titulu baruna."

„Dobro, to je riješeno", reče Draker.

„Drago nam je da si pristao", reče Iversley. „Vrijeme je da i ti dobiješ nešto od našeg saveza, a ne samo dobru zabavu."

„Ne brini. Kad sve bude gotovo, namjeravam od toga izvući mnogo više od zabave." Kako je Iversley djelovao skeptično, Gavin brzo doda: „Sad moramo nazdraviti." On svima natoči konjak, a zatim podigne čašu. „U čast Kraljevskog bratstva kopiladi."

Svi ponove uobičajenu zdravicu, a zatim iskape piće. Kad je krenuo ponovno natočiti Drakeru, njegov polubrat odmahne niječno glavom. Gavin pogleda Iversleyja koji se očito igrao svojom čašom kako bi spriječio da mu ponovno natoči.

„Vas dvojica ste uistinu postali pravi mlakonje", promrmlja Gavin, a zatim ponovno natoči svoju čašu i prkosno je podigne. „U čast našeg kraljevskog oca", reče glasno. „Neka gori u paklu."